

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Hewlett-Packard International Sarl**, DIČ CZ680523179, se sídlem v Ženevě, 150 Route du Nant d'Avril, 1217 Meyrin 2, Švýcarská konfederace, zastoupeného Mgr. Radkem Buršíkem, advokátem se sídlem v Praze 4, Hvězdova 1734/2c, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2016, č. j. 310444/16/2001-53521-110533

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 1. 2016, č. j. 310444/16/2001-53521-110533, kterým nebylo vyhověno námitce žalobce proti úkonu správce daně při placení daní. Úkon správce daně spočíval v tom, že žalobci nebyl na jeho osobní daňový účet daně z přidané hodnoty předepsán úrok podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňovém řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), za opožděné vrácení vratitelného přeplatku vzniklého vyměřením nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období listopad a prosinec 2013.

Žalobce má za to, že nárok na úrok mu vznikl počátkem čtvrtého měsíce po podání daňového přiznání, které bylo podáno dne 20. 12. 2013 za zdaňovací období listopad 2013, a dne 24. 1. 2014 za zdaňovací období prosinec 2013. Žalobce si nárokuje úrok za opožděné vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 1.788.214.920,-Kč za období od 1. 3. 2014 do 9. 5. 2014 (zdaňovací období listopad 2013) a úrok z nadměrného odpočtu ve výši 2.184.911.207,-Kč za období od 1. 4. 2014 do 23. 5. 2014 (za zdaňovací období prosinec 2013). Podle žalobce byla doba tří měsíců postačující k tomu, aby během ní správce daně odstranil pochybnosti ohledně správnosti údajů uvedených v daňových přiznáních a vyplatil žalobci nadměrný odpočet. Tento názor ohledně přiměřenosti tříměsíční doby k odstranění pochybností daňového přiznání žalobce opírá o judikaturu Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora EU. Žalobce namítl, že výše uvedeným rozhodnutím správce daně byl podle svého názoru zkrácen na svých právech, neboť rozhodnutí správce daně spočívá v nesprávném posouzení právní otázky a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval námitkami žalobce, že rozhodnutí správce daně odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudku sp. zn. 7Aps 3/2013 a judikatuře EU.

Z obsahu vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplývá, že žalovaný s právním názorem uvedeným v žalobě nesouhlasí. Správce daně po podání daňového přiznání zahájil výzvou postup k odstraňování pochybností a doba ode dne 20. 12. 2013 (podání daňového přiznání za zdaňovací období listopad 2013) do 5. 5. 2014 (vydání platebního výměru) i doba od 24. 1. 2014 (podání daňového přiznání za zdaňovací období prosinec 2013) do 22. 5. 2014 (vydání platebního výměru) nebyla nepřiměřená s ohledem na to, že po doručení výzvy k odstranění pochybností žalobce požádal o prodloužení lhůty k doložení dokladů do 31. 3. 2014, dále se v rámci odstraňování pochybností konala dvě ústní jednání ve dnech 19. 3. 2014 a 2. 4. 2014, na nichž žalobce vysvětloval nesrovnalosti a podáními ze dne 4. 4. 2014 a 7. 4. 2014 předložil požadované doklady.

Žalovaný má za to, že veškeré úkony týkající se pochybností byly činěny správcem daně v přiměřených lhůtách, po ukončení postupu k odstranění pochybností byl platebním výměrem vyměřen nadměrný odpočet a tento byl ve třicetidenní zákonné lhůtě podle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), vrácen žalobci. Z uvedených důvodů žalobci nárok na úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu nevznikl.

Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě uvedl, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že přiznání požadovaného úroku brání právě vnitrostátní právní úprava a přiznání úroku neplyne ani z evropských předpisů či judikatury. Žalovaný poukazuje na značnou rozdílnost v podmínkách a rozhodných skutečnostech daného případu a případů uvedených v rozhodnutích SDEU, na které žalobce v žalobě poukazuje. Postup správce daně, kterým prověřoval nadměrný odpočet, není podle názoru žalovaného v rozporu s právními předpisy EU ani evropskou judikaturou, ani v rozporu s judikaturou tuzemskou.

Z obsahu předloženého spisového materiálu žalovaného správního orgánu vyplývá, že žalobce podal dne 20. 12. 2013 řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2013.

Výzvou ze dne 15. 1. 2014 zahájil správce daně postup k odstranění pochybností podle § 89 a 90 daňového řádu.

Žalobce dne 17. 1. 2014 podal žádost o prodloužení lhůty pro své vyjádření, případně pro předložení dokladů do dne 31. 3. 2014, jeho žádosti správce daně vyhověl a dne 4. 3. 2014 od žalobce obdržel vyjádření na předmětnou výzvu o odstranění pochybností.

Pokud jde o zdaňovací období prosinec 2013, žalobce podal dne 24. 1. 2014 daňové přiznání k DPH za toto zdaňovací období.

Správce daně výzvou ze dne 25. 2. 2014 zahájil postup k odstranění pochybností.

Žalobce dne 3. 3. 2014 podal žádost o prodloužení lhůty pro své vyjádření, případně pro předložení dokladů do dne 30. 4. 2014, jeho žádosti správce daně vyhověl a ve dnech 14. 3. 2014 a 17. 3. 2014 od žalobce obdržel vyjádření na předmětnou výzvu o odstranění pochybností.

K oběma daňovým přiznáním proběhlo dne 19. 3. 2014 u správce daně ústní jednání se závěrem, že žalobcem dosud předložené doklady neodstranily pochybnosti správce daně. Žalobce přislíbil podat vysvětlení k přetrvávajícím nejasnostem ve lhůtě do 4. 4. 2015.

Dne 2. 4. 2014 proběhlo další ústní jednání, během něhož se žalobce vyjadřoval k pochybnostem správce daně, vysvětloval nesrovnalosti a předkládal doklady. Další doklady předložil ve dnech 4. 4. 2014 a 7. 4. 2014.

Dne 16. 4. 2014 zaslal správce daně žalobci záznam o postupu k odstranění pochybností daňového přiznání za listopad 2013, v němž konstatoval, že vzniklé pochybnosti byly odstraněny.

Dne 5. 5. 2014 vydal správce daně platební výměr na DPH za listopadu 2013 a nadměrný odpočet ve výši 1.788.214.920,- Kč dne 9. 5. 2014 žalobci vrátil (odepsáním z účtu správce daně).

Dne 15. 5. 2014 zaslal správce daně žalobci záznam o postupu k odstranění pochybností daňového přiznání za prosinec 2013, v němž rovněž konstatoval odstranění pochybností.

Dne 22. 5. 2014 vydal správce daně platební výměr na DPH za prosinec 2013 a nadměrný odpočet ve výši 2.184.911.207,- Kč vrátil žalobci dne 23. 5. 2014 (odepsáním z účtu správce daně).

Žalobce uplatnil dne 13. 1. 2016 podle ustanovení § 159 daňového řádu námitku proti úkonu správce daně při placení daní, spočívajícímu v tom, že mu nebyl na jeho osobní daňový účet DPH předepsán úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu za opožděné vrácení vratitelného přeplatku vzniklého vyměřením nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období listopad 2013 a za zdaňovací období prosinec 2013. Žalobce v této námitce uvedl, že postup správce daně je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU.

Napadeným rozhodnutím ze dne 22. 1. 2016 správce daně podle ustanovení § 155 odst. 5 daňového řádu a § 105 odst. 1 zákona o DPH námitku žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska uplatněných žalobních bodů, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané věci rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce podanou žalobou brojil proti úkonu správce daně, kterým nebyl na jeho daňový účet DPH předepsán úrok z nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období listopad a prosinec 2013. Namítal, že nárok na úrok z vratitelného přeplatku mu vznikl uplynutím tří měsíců ode dne ukončení zdaňovacího období, neboť tuto dobu judikatura považuje za dostatečnou k tomu, aby správce daně během ní odstranil pochybnosti a následně vydal platební výměr. V případě daňového přiznání za listopad 2013 skončila tříměsíční lhůta (prosinec 2013, leden a únor 2014) dne 28. 2. 2014, a ode dne 1. 3. 2014 do dne 9. 5. 2014, kdy došlo k faktické úhradě nadměrného odpočtu, má žalobce nárok na úrok z prodlení. V případě daňového přiznání za prosinec 2013 končí tříměsíční lhůta (leden, únor a březen 2014) ke dni 31. 3. 2014 a nárok na úrok z prodlení má tedy žalobce ode dne 1. 4. 2014 do 23. 5. 2014, kdy došlo k úhradě nadměrného odpočtu za prosinec 2013.

Tuto tříměsíční dobu zákonem dovoleného zadržování nadměrného odpočtu plátců daně za účelem prověřování oprávněnosti jeho nároku žalobce opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7Aps 3/2013 – 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7Aps 3/2013 – 47, dostupný na www.nssoud.cz, který v souladu se zásadou proporcionality, rovnocennosti a efektivity (vycházejí z judikatury Evropského soudního dvora ve věci sp. zn. C-107/10 - Enel Maritsa Iztok ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. C-286/94, C-340/95, C-401/95 a C-47/96 - Garage Molenheide ze dne 18. 12. 1997, sp. zn. C-25/07 - Alicja Sosnowska ze dne 10. 7. 2008) provedl příslušný výklad tuzemské právní normy zákona o DPH tak, aby zajistil plný účinek principů a norem společného systému DPH, upravených článkem 183 odst. 1 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty.

Podle názoru žalobce ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za přiměřenou dobu prodlení s vrácením vratitelného přeplatku, vzniklého vyměřením nadměrného odpočtu po provedení postupu k odstranění pochybností nebo daňové kontroly, je třeba považovat dobu tří měsíců odvozenou ode dne, jímž uplynulo zdaňovací období, za které je předmětný nadměrný odpočet uplatňován.

Žalobce má za to, že postupoval-li správce daně podle ustanovení zákona o DPH, které je (bylo) neslučitelné s právem EU, nelze dospět k jinému závěru, než že pochybil.

Žalobce zdůraznil zásadu přednosti práva Evropské unie před právem vnitrostátním a v takovém případě bylo povinností správce daně interpretovat a aplikovat právní normu způsobem souladným s principy práva Evropské unie.

Žalobce dovozuje ze shora citované věty rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7Aps 3/2013, že postup k odstraňování pochybností trvá tři měsíce a po uplynutí této doby, která začala běžet následujícím zdaňovacím obdobím, měl správce daně vydat platební výměr. Podle názoru žalobce tříměsíční lhůta započala běžet od prvního dne následujícího zdaňovacího období, tedy ode dne 1. 12. 2013, a skončila dne 28. 2. 2014, pokud jde o zdaňovací období listopad 2013. Pokud jde o zdaňovací období prosinec 2013, pak tříměsíční lhůta začala běžet ode dne 1. 1. 2014 a uplynula dne 31. 3. 2014.

S tímto názorem žalobce se soud nemohl ztotožnit. V daném případě je třeba rozlišit tři lhůty. První lhůta se týká případů, kdy má správce daně ohledně údajů v daňovém přiznání pochybnosti. V takovém případě postupuje správce daně podle ustanovení § 89 odstavec 4 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že pokud vyplývá z podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, vydá správce daně v případě pochybností výzvu k odstranění pochybností do třiceti dnů ode dne, kdy bylo takovéto podání učiněno, nejdříve však od posledního dne lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení.

Podle ustanovení § 136 odst. 4 daňového řádu, ve spojení s § 101 zákona o DPH, se daňové přiznání k DPH podává pro daňová přiznání za zdaňovací období kratší než dvanáct měsíců do 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období.

V případě daňového přiznání za listopad 2013 tato třicetidenní lhůta podle § 89 odst. 4 daňového řádu běžela ode dne 25. 12. 2013 do dne 24. 1. 2014. Správce daně zahájil postup k odstranění pochybností dne 15. 1. 2014, tedy před uplynutím této lhůty. V případě daňového přiznání za prosinec 2013 tato lhůta běžela ode dne 25. 1. 2014 do dne 24. 2. 2014, správce daně zahájil postup k odstranění pochybností dne 25. 2. 2014, tedy následující den po uplynutí této lhůty, avšak tato jednodenní prodleva nebyla předmětem žalobní námítky.

Z výše uvedeného vyplývá, že počátek běhu lhůty k prověřování údajů daňového přiznání nemohl nastat již ode dne 1. 12. 2013 (za zdaňovací období listopad 2013) a ode dne 1. 1. 2014 (za zdaňovací období prosinec 2013), ale její počátek nastal dne 15. 1. 2014 (za zdaňovací období listopad 2013) respektive dne 25. 2. 2014 (za zdaňovací období prosinec 2013).

Druhá lhůta se dotýká posouzení situace, kdy správce daně vydá výzvu k odstranění pochybností a jde o to, v jaké lhůtě musí správce daně odstraňování pochybností dokončit. Podle názoru žalobce je tato lhůta tříměsíční s ohledem na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7Aps 3/2013. Soud se však s touto argumentací žalobce neztotožnil, neboť z tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že tato tříměsíční lhůta, kterou soud v daném konkrétním případě žalobce shledal s ohledem na okolnosti jako přiměřenou, by měla být obecně platnou lhůtou pro všechny případy, jak toto rozhodnutí mylně interpretuje žalobce. Nelze proto ze zmíněného rozhodnutí aplikovat žádnou všeobecně platnou lhůtu na tento nyní projednávaný případ. Ze zmíněného rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7Aps 3/2013 jsou však pro nyní projednávaný případ využitelné další jeho závěry. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí poukazuje na to, že vnitrostátní právní úprava nereflektuje, že mezi okamžikem uplatnění nároku, okamžikem vzniku nároku na vyplacení nadměrného odpočtu a případným úrokem z vratitelného přeplatku mohou - s ohledem na povahu věci, rychlost a postup správce daně i na jiné rozhodné okolnosti, např. mezinárodní dožádání - uplynout diametrálně odlišné doby (například při zjednodušeném vyměření od dvou měsíců až po několika let ve skutkově a právně složitých případech), takže plátce daně obdrží nadměrný odpočet se značným časovým odstupem od podání daňového přiznání.

Podle závěrů Nejvyššího správního soudu, přijatých v naposledy citovaném rozsudku, má (nebo může mít) doslovně interpretovaná vnitrostátní právní úprava v některých případech diskriminační účinek. Pro některé plátce daně může mít odklad vyplacení nadměrného odpočtu významný dopad do toku peněz v jejich hospodaření, a generovat významné dodatečné náklady (například překlenovací úvěry), které by nevznikly, pokud by byl nadměrný odpočet vyplacen v přiměřeně krátké lhůtě po podání daňového tvrzení. Městský soud v Praze k tomu považuje za potřebné zdůraznit, že správce daně má na jedné straně povinnost postupovat při vypořádání nároku na nadměrný odpočet bez zbytečných průtahů, což však na druhé straně neznamená, že nemá procesní možnost prověřovat, zda byly splněny podmínky pro přiznání nadměrného odpočtu, když je třeba si uvědomit, že vystavení časové tísně správce daně může vést k tomu, že nárok nebude v potřebné míře prověřen, takže bude možno docílit inkasa nadměrného odpočtu DPH neoprávněně, ať již s podvodným záměrem nebo v důsledku omylu či nepřesnosti daňového subjektu. Takový závěr je pak zcela v rozporu se smyslem a cílem daňového řízení.

Je proto třeba, aby správce daně měl přiměřený časový prostor potřebný k uskutečnění všech účelných a bez průtahů učiněných kroků k prověření nároku na nadměrný odpočet, jakož i na posouzení a rozřazení jednotlivých nároků na ty, u nichž pochybnost, která by vyžadovala provádět další šetření, nevzniká, a na ty, kde se taková pochybnost objevuje. Správce daně má být schopen si takový prvotní úsudek učinit relativně rychle, avšak nikoli v situaci časové tísně a pod hrozbou stanovení povinnosti k úhradě úroků. Nelze ani přehlédnout skutečnost, že procesní pravidla (doručování písemností, minimální lhůty pro vyjádření daňového subjektu k výzvě správce daně aj.) jsou nastavena tak, že za běžných okolností správci daně neumožňují komunikovat s plátcem rychleji než v horizontu několika dnů až týdnů. Takové prověřování rozhodných skutkových okolností může být podle okolností velmi časově variabilní. Soud má za to, že při řešení střetu výše uvedených protichůdných legitimních zájmů je nepochybně zřejmé, že ani jeden z nich nemůže být *a priori* opomenut či naopak upozaděn.

S ohledem na to, že nelze ani jeden ze střetávajících se zájmů jednoznačně upřednostnit, je třeba danou právní úpravu vyložit a aplikovat tak, že správce daně nebude omezen ve svém právu i po delší dobu prověřovat oprávněnost plátcem uplatněného nároku na odpočet, včetně odpočtu nadměrného, a plátce bude povinen takové prověřování snášet „bezplatně“ jen po určité přiměřené době. Nad rámec této doby pak musí od státu obdržet kompenzaci přiměřenou délce zadržování nadměrného odpočtu a výši oprávněného nároku na nadměrný odpočet, který byl zadržován. Účelem takové kompenzace je nahradit plátcí paušalizovaným způsobem majetkovou újmu spočívající v tom, že plátce nemohl po určité

danou dobu disponovat prostředky v hodnotě nadměrného odpočtu (k tomu viz např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1Ao 1/2009 – 120, body 47 – 50, publikovaného pod č. 1910/2010 ve Sbírce rozhodnutí NSS a dostupné též na www.nssoud.cz).

Postup k odstraňování pochybností trval v posuzované věci u daňového přiznání za listopad 2013 tři měsíce, přibližně shodnou dobu si vyžádalo i prověřování údajů z daňového přiznání za prosinec 2013. Jak vyplynulo ze správního spisu, k výzvě správce daně k odstranění pochybnosti žalobce žádal lhůtu k předložení dokladů ve lhůtě do dne 31. 3. 2013 (u daňového přiznání za listopad 2013) a do dne 30. 4. 2014 (u daňového přiznání za prosinec 2013). Ze spisového materiálu soud dále ověřil, že ve dnech 19. 3. a 2. 4. 2014 se konala ústní jednání, a ve dnech 4. 4. a 7. 4. 2014 žalobce předkládal správci daně požadované doklady.

Z uvedeného – nesporného – skutkového přehledu tak podle názoru soudu vyplývá, že s ohledem na vysokou částku nadměrného odpočtu učinil správce daně v rámci odstraňování pochybností více úkonů, proto je možno tuto tříměsíční dobu prověřování považovat v nyní posuzované věci za lhůtu přiměřenou. Za těchto okolností proto dospěl soud k závěru, že správce daně nemohl vydat platební výměr na vratitelný přeplatek za zdaňovací období listopad 2013 ke dni 28. 2. 2014 a být od 1. 3. 2014 v prodlení, stejně jako v případě zdaňovacího období prosinec 2013 vydat platební výměr na vratitelný přeplatek k datu 31. 3. 2014 a být ode dne 1. 4. 2014 v prodlení.

Třetí lhůta se bezprostředně dotýká ustanovení § 105 odst. 1 zákona o DPH. Podle tohoto ustanovení, ve znění účinném pro rok 2014, platí, že vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek vyšší než 100,- Kč, vrátí se plátcí bez žádosti do třiceti dnů od vyměření nadměrného odpočtu. Tato lhůta začíná běžet dnem vyměření přeplatku.

Aplikováno na nyní posuzovaný případ to znamená, že jde-li o zdaňovací období listopad 2013, doba ověřování správnosti údajů daňového přiznání trvala ode dne 15. 1. 2014 do dne 16. 4. 2014. Ode dne 17. 4. 2014 začala běžet třicetidenní lhůta k vyplacení tohoto přeplatku, která uplynula dne 16. 5. 2014. K vyplacení vratitelného přeplatku žalobci však došlo již dne 9. 5. 2014.

Pokud jde o zdaňovací období prosinec 2013, doba ověřování údajů trvala ode dne 25. 2. 2014 do dne 15. 5. 2014. Počínaje dnem 16. 5. 2014 počala běžet třicetidenní lhůta k vyplacení tohoto přeplatku, která uplynula dnem 15. 6. 2014. V tomto případě však k vyplacení vratitelného přeplatku žalobci došlo již dne 23. 5. 2014.

Z výše uvedených okolností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že postup žalovaného v této věci nezpůsobuje pro žalobce vznik nároku na úrok z prodlení při vyplacení vratitelného přeplatku, neboť správce daně vyplatil přeplatek žalobci ještě před uplynutím zákonem stanovené lhůty.

Neobstojí ani námitky žalobce, že jeho nárok má oporu ani v judikatuře Soudního dvora EU. Ze žalobcem citované judikatury Soudního dvora je zřejmé pouze to, že lhůta

k ověřování správnosti údajů daňového přiznání má své nepochybné horní limity, a v daných souvislostech konkrétních případů jsou tyto limity různé. V rozhodnutí ve věci C- 25/07 Alicja Sosnowska v bodě 27 Soudní dvůr EU označil za nepřijatelně dlouhou lhůtu pro vrácení nadměrného odpočtu, a to dokonce pro specifickou skupinu nově registrovaných plátců, u nichž lze za legitimní považovat vyšší apriorní podezření z nebezpečí podvodného jednání než u plátců již delší dobu registrovaných k dani, lhůtu sto osmdesát dnů. Zároveň v žalobcem citovaném rozhodnutí ve věci C-107/10 Enel Maria Iztok v bodě č. 49 soud aproboval takovou vnitrostátní úpravu, která umožnila převod nadměrného odpočtu až na tři následující zdaňovací období tehdy, jednalo-li se o období měsíční. Z judikatury Soudního dvora EU tedy nevyplývá žádná konkrétní lhůta pro ověřování pochybností daňového přiznání, která by byla bezprostředně použitelná a závazná pro daný případ, a v důsledku jejíhož překročení by bylo možno uzavřít, že žalobci vznikl počátkem čtvrtého měsíce po podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období nárok na úrok z vratitelného přeplatku.

V případě daňového přiznání za listopad 2013 trvalo toto období prověřování správnosti údajů daňového přiznání ode dne 15. 1. 2014 (zahájení postupu k odstraňování pochybností) do dne 16. 4. 2014 (ukončení postupu), a v případě daňového přiznání za prosinec 2013 trvalo ode dne 25. 2. 2014 do dne 15. 5. 2014. Takto vymezené lhůty podle názoru městského soudu v obou případech vyhovují obecným požadavkům plynoucím z judikatury Soudního dvora EU i z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7Aps 3/2013.

Žalobní argumentace žalobce, týkající se nesprávného právního posouzení skutečností, rozhodných pro vznik nároku na úrok při vrácení nadměrného odpočtu žalobci, z výše uvedených důvodů nebyla soudem shledána důvodnou.

Námítka žalobce, že správce daně se v napadeném rozhodnutí nezabýval tvrzením žalobce o tom, že úkon správce daně o nepředepsání úroku z vratitelného plnění odporuje judikatuře Soudního dvora EU, kterou aplikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 7Aps 3/2013, rovněž není důvodná, a to i přesto, že je třeba připustit, že se správce daně v napadeném rozhodnutí k této argumentaci žalobce přímo nevyjadřoval. Městský soud v Praze má za nepochybné, že z rozhodnutí zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyplývá, že přiznání požadovaného úroku brání vnitrostátní právní úprava, respektive zcela konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci. Absence bližšího a podrobnějšího odůvodnění této námítky správcem daně proto nemělo podle názoru soudu vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho věcnou správnost a zákonnost.

Ze všech shora uvedených důvodů proto soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch, úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního orgánu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu